

prism
ปริซึม

ตีตั๋ว เอนหลัง นั่งให้สบาย แล้วเตรียมตัวตายแบบ VIP!

THEATER

ตีตั๋ว ไป ตาย

ภาคินัย

“เนื้อเรื่องหักมุม การใช้ภาษาของผู้แต่งดีมาก
ทำให้จินตนาการออกมาเห็นภาพของจริง
ให้ความรู้สึกสยองแม้จะมีแค่ตัวหนังสือก็ตาม”

– Peeratas Jindakamolnavin

“ภาคนิยายสร้างบรรยากาศหลอนๆ ชวนขนลุก
ให้กับงานของตัวเองเก่งมาก
นอกจากความสยองที่เล่นเอาคนอ่านเสียวสันหลัง
ยังหักมุมจนคาดเดาตอนจบไม่ได้เลยทีเดียว!”

– ศรัณย์

“บางช่วงบางตอนเหมือนพาเราย้อนกลับไปหวาดกลัว
เรื่องเล่าสยองขวัญในวัยเด็กอีกครั้ง
สิ้นประสาทขนลุก แต่ก็สนุกจนวางไม่ลง”

– 📖 หมูหนังสือ Pigabook

Wednesday วันพุธ
กลิ่นดอกไม้หอมชวนชวนลูก
อาจะปลุกคนตายให้กลายเป็น
จวหลีกเลี้ยวไปงานศพยามค่ำคืน
หากยังอยากลิ้มตาตื่น...วันพรุ่งนี้!

prism
ปริซึม

Theater ที่ตัวไปตาย

ภาคนิย
เขียน

การอ่านดี้อร่ากษาฬ์สัปดาห์

Theater ตีตัวไปตาย

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7035-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุช จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณศิริ • บรรณาธิการ ทศ ปริญาคนิต
บรรณาธิการต้นฉบับ ตังตงา ตั้งชูวงษ์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมเดชาด
ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช
พิสูจน์อักษร ปทุม ปทุมมา, ปิณณิกา
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

นักอ่านหลายคนคงจะเคยได้ยินเสียงเล่าลือถึงความน่ากลัวของ *7 วันจองเวร* ชุดนิยายสยองขวัญโดยภาคินัย ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์ไซฟาระหว่างปี พ.ศ. 2552 - 2553 ต่อมาช่องเวิร์คพอยท์ที่วีนำไปดัดแปลงเป็นซีรีส์ซึ่งออกอากาศในปี พ.ศ. 2558 ผลงานชุดนี้จึงกลายเป็นงานที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของภาคินัยไปโดยปริยาย

เวลาผ่านไป 7 วันจองเวรยังคงถูกพูดถึงเสมอในกลุ่มนักอ่านทั้งทางปากต่อปากและโซเชียลมีเดีย ความหลอนประสาทในแต่ละเล่มยังฝังลึกในการจดจำ ภาพบาดแผล กลิ่นเลือด และเสียงเพรียกร้องของวิญญาณยังคงบาดลึกในจิตสำนึก *7 วันจองเวร* ยังคงตามหลอกนักอ่านเสมือนผีอาฆาตที่คอยหลอนตัวละครหลักในแต่ละเล่ม

อาจกล่าวได้เลยว่าเพราะการหลอกหลอนเช่นนี้ *7 วันจองเวร* จึงยังมีชีวิตในแวดวงการอ่านของไทยเสมอมา

นอกจากนั้นแล้ว วิธีการสร้างสรรค์ผลงานทั้งเจ็ดเล่มก็ยังโดดเด่นเห็นได้ดังต่อไปนี้

1. วันอาทิตย์ : *Ward ห้องคลอডมรณะ*
2. วันจันทร์ : *Mirror กระจกलั้ตาย*
3. วันอังคาร : *Haunted อาถรรพ์เรือนลันทม*
4. วันพุธ : *Theater ตีตัวไปตาย*
5. วันพฤหัสบดี : *Stairs 12 ชั้น บันไดผี*
6. วันศุกร์ : *Reality ทำคนเป็น เห็นคนตาย*
7. วันเสาร์ : *Holy ศพ - เซ่น - ศาล*

ภาคินัยหิบบความเชื่อเรื่องสัมผัสที่หกของคนที่เกิดขึ้นวันทั้งเจ็ดมาเป็นแก่นสำคัญ ผสมผสานกับฉากหลังแสนคุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาล โรงเรียน เรือนไม้ โรงภาพยนตร์ หอพัก โรงแรมร้าง และศาลพระภูมิ ตัวละครหลักทุกตัวต่างมีความต้องการที่พบได้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งอาชีพ ชนชั้น และวันเกิดของพวกเขาเป็นสิ่งที่นักอ่านจำนวนมากเชื่อมโยงได้ไม่ยาก

ความขวัญพวไน 7 วันจองเวรจึงยิ่งชวนชวนลูก เพราะมันพิสูจน์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเราทุกคนพบกับเรื่องหลอนได้ ชีวิตแสนสามัญในฉากหลังทั่วไปต่างมีสิ่งลึกลับประสาทซ่อนอยู่ในชอกหลิบ ทั้งจากพลังเหนือธรรมชาติและจากมนุษย์กันเอง

...

เช้าวันที่ 25 กรกฎาคม 2567 นอกหน้าต่างชั้นสองของโรงพิมพ์มีฝนตกโปรยปราย คำพูดของยุพา กลีรัักษ์ ชวนให้บรรณาธิการคิดถึงตำแหน่งที่ทางของภาคินัย กลีรัักษ์ ลูกชายของเธอ บนหน้าประวัติศาสตร์วรรณกรรม

“จะอยู่หน้าไหนและจะอยู่อย่างไร” เธอเปรย จ้องมองไปนอกหน้าต่าง

วันนั้นบรรณาธิการยังไม่มีคำตอบ

แต่วันนี้คงได้คำตอบแล้ว

ภาคินัยจะถูกบันทึกไว้ในฐานะนักเขียนที่มีชีวิตอยู่เสมอ ผ่านผลงานที่ถูกเขียนขึ้นอย่างรอบคอบและใส่ใจจนนักอ่านไม่อาจลืมเลือน

คำนำผู้เขียน

งานเลี้ยง

ย่อมมีวันเลิกรา

แต่ความแค้นที่อยู่ในเงาตา

ไม่มีวันเลิกรา...เหมือนงานเลี้ยง!

ภาคินัย

บทนำ

หนึ่งรอบสุดท้ายกับลมหายใจที่สิ้นสุด!

“ทางออก เลี้ยวขวาอะ โรงภาพยนตร์มาสเตอร์เรียเตอร์ ขอขอบคุณทุกท่านที่ใช้บริการ โอกาสหน้าเชิญใหม่นะคะ”

หญิงสาวรวบผมตึงในชุดยูนิฟอร์มสีเทาเข้มของโรงภาพยนตร์มาสเตอร์เรียเตอร์ยืนก้มตัวอยู่ตรงทางออกประตูด้านล่างของโรงภาพยนตร์ ผู้ชมราวสิบคนค่อยๆ เดินออกไปโดยไม่ได้สนใจในสิ่งที่หญิงสาวพูดมากนัก ซึ่งนั่นคือสิ่งที่ **ออรินท์** พนักงานสาวคุ่นชินเสียเหลือเกิน

เมื่อผู้ชมคนสุดท้ายเดินออกจากโรงภาพยนตร์เรียบร้อยแล้ว พนักงานสาวจึงเดินไปเปิดไฟในโรงภาพยนตร์ให้สว่างขึ้น ภายในไม่มีใครคนอื่นอีกนอกจากเธอ เสียงเพลงจากเอนด์เครดิต¹ ดังจนออรินท์แทบจะร้องตามได้แล้ว เธอฟังเพลงนี้มาตลอดอาทิตย์ที่หนังเรื่องนี้เข้าฉาย มันเป็นเพลงช้าภาษาอังกฤษ ทำนองโหยหวนชวนขวัญพวสมกับหน้าหน้าที่มีใบปิดติดอยู่ทั่วโรงภาพยนตร์มาสเตอร์เรียเตอร์

¹ ข้อมูลของภาพยนตร์ เช่น ชื่อนักแสดงหลัก นักแสดงตัวประกอบ ผู้กำกับภาพ ผู้กำกับศิลป์ ผู้อำนวยการสร้าง สถานที่ถ่ายทำ ฯลฯ ซึ่งมักจะขึ้นมาหลังจากภาพยนตร์จบ แต่ปัจจุบันมีการปรับเปลี่ยนให้ขึ้นมาตั้งแต่ก่อนภาพยนตร์จะฉายบางส่วน เพื่อให้เกียรติผู้ทำภาพยนตร์

หญิงสาวกวาดตามองไปทั่วโรงภาพยนตร์ที่ 7 มีร่องรอยอารยธรรมที่คนไทยฝากไว้ให้ดูต่างหน้าจนน่าเอือมระอา เศษป๊อปปอร์นที่กระเด็นขึ้นจากรากบัวไม่ได้ใช้มือหยิบกิน แก้วน้ำอัดลมที่ยังคงวางไว้ตรงพนักวางแขนแทนที่จะหยิบมันไปทิ้งลงถังเมื่อหนึ่งจบ รวมไปถึงใบปลิวที่แจกตอนซื้อตั๋วภาพยนตร์ที่ถูกทิ้งไว้บนพรมสีเข้ม

นี่แหละนะ เขาถึงว่าประเทศไทยไม่เจริญเสียที!

“แนป² ว.2³” อรอรินทร์หยิบวิทยุสื่อสารที่เอวขึ้นมา กดเรียกปลายสาย เพียงอึดใจเดียวก็มีเสียงผู้หญิงคนหนึ่งตอบกลับมา

“แนป ว.2 จ้า”

“ว.15⁴ ที่โรง 7 หน่อยค่ะ ลูกค้าออกไปหมดแล้ว” หญิงสาวทำหน้ามึนขณะสนทนากับปลายสาย นี่ก็ตีึกมากแล้ว เธออยากกลับไปนอนพักผ่อนที่อพาร์ทเมนต์เต็มที เมื่อยขาจนแทบไม่รู้สึกร่ามันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายแล้ว

“ว.3⁵ ค่ะ”

เสียงปลายสายดังอื้อ้อ อาจเพราะด้วยสัญญาณไม่ดี อรอรินทร์จึงเดินออกไปอีกทางแล้วทวนประโยคเก่าอีกครั้งด้วย

² N.A.P. แทนสรรพนามที่เรียกแทนตัวแม่บ้านทำความสะอาด มีหน้าที่เก็บขยะ เช็ด กวาดในโรงภาพยนตร์

³ ว.2 แปลว่า ได้ยินหรือไม่/รับทราบ

⁴ ว.15 แปลว่า มาพบกันที่.../ให้มาพบที่...

⁵ ว.3 แปลว่า กรุณาทวนข้อความอีกครั้ง

ความหงุดหงิดเสียเต็มประดา

“ว.15 ที่โรง 7 หน้อยคะ ว.15 ที่โรง 7 ค่ะ ว.2!”

“แนป ว.2 ว.8⁶ จ้า ว.61⁷ จ้า”

“ว.61 เช่นกันคะ”

อรอรินทร์เก็บวิทยุสื่อสารไว้ที่เอวอย่างเดิมแล้วแอบนั่งเอนหลังที่เก้าอี้ชมภาพยนตร์ กำลังเคลิ้มได้ที่ อยู่ๆ ก็มีมือเย็นเฉียบของใครคนหนึ่งมาจับที่ไหล่ หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว ก่อนจะหันไปมอง เห็นแม่บ้านอายุน่าจะร่วมสี่สิบปียืนถืออุปกรณ์ทำความสะอาดยิ้มแฉ่งอยู่

“มาแล้วจ๊ะ มัวแต่ไปยืนเฝ้าดาราที่แอบพากันมาดูหนังรอบดึกเมื่อคืนนะ น้องอรอรินทร์เห็นหรือเปล่า ดาราที่ชื่อซินดี้-รัศมี น่ะ ตัวจริงช่วยสวย แต่ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นคนขี้ไม่เนอะ เมื่อเช้ายังดูรายการเมาท์เฟาชนอยู่เลย เห็นข่าวบอกปฏิเสธว่าไม่รู้จักกับน้องอ้ม - อติเดช อยู่แท้ๆ ไหง่แอบควงกันมาดูหนังซะได้”

แม่บ้านเล่าอย่างออกรสออกชาติ ไม่ได้ดูหน้าของคนฟังเลยว่ายากจะร่วมสนทนาด้วยไหม อรอรินทร์ทำได้เพียงยิ้มน้อยๆ ตอบกลับ เธอไม่มีอารมณ์จะฟังเรื่องอะไรทั้งนั้น เวลานั้นอยากนอนและนอนเพียงอย่างเดียว พรุ่งนี้เธอยังมีภารกิจค้างคาที่ต้องทำอีก

“เดี๋ยวหนูขอตัวไปเปลี่ยนชุดก่อนนะป้า จะรีบกลับห้องแล้ว

⁶ว.2 ว.8 (หรือว.28) แปลว่า ได้ยินข้อความแล้ว

⁷ว.61 แปลว่า ขอขอบคุณ

เปลี่ยชะมัด ป้าทำความสะอาดคนเดียวก็รีบๆ ทำเข้าละ เขาว่ากันว่าโรง 7 ผีเฮี้ยน เจอกันมานักต่อนักแล้ว”

อรอรินทร์ทิ้งระเบิดลูกโตไว้ก่อนจะเดินออกไปจากโรงหนังทิ้งให้แม่บ้านที่ต้องรับผิดชอบทำความสะอาดโรงที่ 7 ทำหน้าเล็กน้อย มองซ้ายมองขวาอย่างหวาดระแวง

เรื่องผีๆ ใครกันจะไม่กลัว!

อรอรินทร์เดินหาวหวิดๆ ไปตามทางเดินคับแคบสำหรับพนักงานที่จะตรงไปสู่อัฒมาสน์^๘ บรรยากาศตอนนี้อยู่บนหน้าวงพนักงานแผนกอื่นอาจจะยังเคลียร์งานไม่เสร็จ หรือไม่ก็เคลียร์เสร็จเรียบร้อยแล้ว น่าอิจฉาพวกแผนกบ็อกซ์^๙ เสียจริง วันๆ ได้แต่นั่งทำงานสบายใจ แถมได้กลับบ้านเร็ว ส่วนแผนกฟลอร์^{๑๐} หรือจะเรียกง่ายๆ ว่า ‘คัสตอมเมอร์เซอร์วิส’ อย่างอรอรินทร์นั้น ต้องยืนรับตัวทั้งวันจนเส้นเลือดที่ขาขอดหมดความสุข นี่ถ้าไม่ได้ถุงน่องสีนวลสวมเพื่ออำพรางคงแย่ มันคงขึ้นริ้วเป็นลายทางสมบัติให้ใครต่อใครเห็นไปแล้ว

เสียงรองเท้าสันเตี้ยดังกระทบกับพื้นซีเมนต์ขัดมันสะท้อนไปทั่วบริเวณ หญิงสาวเดินผ่านหน้าห้องล็อกเกอร์ของพนักงานชายที่ยังเปิดไฟสว่างจ้า บานประตูนั้นถูกแง้มออกเล็กน้อย เผย

^๘ แผนกบ็อกซ์ เรียกย่อๆ มาจาก Box Office หรือเรียกอีกอย่างได้ว่า ทิกเก็ต (Ticket) ซึ่งหมายถึงพนักงานขายตั๋วภาพยนตร์

^{๑๐} แผนกฟลอร์ (Floor) หรือ Customer Service คือพนักงานเดินตัว พนักงานเดินบัตรตามโรงภาพยนตร์

ให้เห็นว่าภายในมีเงาดำของมนุษย์เดินไปเดินมาอยู่ นั่นทำให้ ออรินทร์อุ่นใจอย่างน้อยเธอก็ไม่ได้อยู่คนเดียว คงมีพนักงาน คนอื่นกำลังเตรียมเก็บข้าวของกลับบ้านเหมือนกัน

ออรินทร์เดินเลยไปที่ห้องล็อกเกอร์ของพนักงานหญิง เป็นไปตามคาด ไม่มีใครอยู่ในนั้นแล้ว แหละ เกือบจะตีสองแล้ว พนักงานหญิงคนอื่นๆ คงหาเรื่องอ้างกับผู้จัดการขอกลับบ้าน กลับชองกันไปหมดแล้ว คงมีเพียงแต่เธอนี่แหละ ที่ยังคงทำงาน อย่างเต็มกำลัง

ว่าแต่ฉันจะทำแบบนี้ไปเพื่ออะไรละ ไม่ได้มีรางวัล พนักงานยอดเยี่ยมแจกลักหน้อย แต่เอาเถอะ อย่างน้อยก็จะ ได้ภูมิใจว่าทำงานคุ้มค่าแรงชั่วโหม่งละยี่สิบหกบาทจากนายทุน ชาวต่างชาติก็แล้วกัน!

ออรินทร์เดินตรงไปที่ตู้ล็อกเกอร์ของตัวเอง ก่อนจะล้วง กุญแจดอกน้อยที่แขวนไว้ตรงหูกางเกงสแล็คขึ้นมาไขเพื่อเปิด มั่นออก ภายในมีข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็น เช่น กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ กระຈกแต่งหน้า เครื่องสำอาง และเสื้อผ้า ที่จะใส่กลับบ้าน ข้าวของที่วางไว้ดูระเกะระกะไม่เป็นระเบียบนัก สิ่งแรกที่ออรินทร์ทำคือการเปิดโทรศัพท์มือถือเพื่อเช็คข้อความ จากศูนย์ว่ามีใครโทร.มาหาเธอหรือไม่ ซึ่งถ้าเป็นรายชื่อบุคคล สำคัญอย่างคนในครอบครัว เธอจะได้รับโทร.กลับ เพื่อว่ามี เหตุวุ่นเหตุร้ายอะไร

ในขณะที่หญิงสาวกำลังรอสัญญาณโทรศัพท์ให้เริ่มทำงาน เธอรู้สึกเหมือนมีใครสักคนจ้องมองเธออยู่ ครั้นพอหันไปมองดู กลับพบเพียงแต่ความว่างเปล่า ห้องที่กว้างขวางเรียงรายไปด้วย

ตู้ล็อกเกอร์นั้นเงียบจนขนลุก แสงไฟสีส้มสลัวยิ่งทำให้บรรยากาศน่ากลัวไปกันใหญ่ นี่ถ้านึกถึงเรื่องราวในหนังสือที่เพิ่งฉายจบไปเมื่อสักครู่ด้วยละก็...ยิ่งทวีความหลอนเข้าไปอีก

อรอรินทร์สะบัดศีรษะเพื่อสะบัดความฟุ้งซ่านออกจากความคิด ถ้ามันแต่เพื่อเจ้ออยู่อย่างนี้ มีหวังไม่ได้กลับบ้านกลับช่องกันพอดี หญิงสาวคว้ากระเป๋าถือของตัวเองออกมาพร้อมกับเสื้อผ้าที่จะเปลี่ยน กำลังจะถอดชุดพนักงานออก แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องหยุดชะงัก เมื่ออยู่ๆ ไฟในห้องล็อกเกอร์ก็ดับพื้ขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“บ้าเอ๊ย! มาดับอะไรตอนนี้เนี่ย!” หญิงสาวสบถออกมาอย่างหัวเสีย หันไปมองทางด้านประตูทางออกที่เป็นกระจกฝ้าแล้วก็นึกสงสัย ทำไมไฟถึงดับแต่ข้างในห้องนี้ ทั้งๆ ที่ด้านนอกแสงไฟยังสว่างจ้า

หรือว่าจะมีใครแก๊ง

อรอรินทร์กำลังจะเดินออกไปจากห้องล็อกเกอร์ แต่แล้วเสียงเปิดประตูเข้ามาก็ดังขึ้นเสียก่อน ร่างของใครคนหนึ่งยืนจังก้าอยู่ตรงนั้น หญิงสาวมองไม่เห็นว่าเขาเป็นใคร แต่คาดว่าจะเป็นเพื่อนพนักงานคนใดคนหนึ่ง

“นี่เธอ...รู้ไหมว่าทำไมไฟในนี้ดับ ข้างนอกไม่เห็นดับเลยนี่นา” อรอรินทร์เอ่ยถาม ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าคุณสนทนาเป็นใคร

ไม่มีเสียงตอบจากอีกฝ่าย นอกจากเสียงลมหายใจพืดพาดคล้ายคนที่กำลังตื่นกลัวหรือกำลังหอบเหนื่อย

อรอรินทร์เริ่มรู้สึกแปลกๆ หรือว่าใครคนนั้นจะไม่ใช้เพื่อนพนักงานของเธอ ซึ่งถ้าไม่ใช่ก็อาจเป็นผู้ร้าย!

“ใครนะ”

เสียงสั่นเทาของหญิงสาวเอ่ยถามไปยังเงาสีดำทะมึนที่ยืนอยู่ไม่ห่างกันนัก อรอรินทร์เดินถอยหลังอย่างหวาดกลัว มือกำกระเป๋าทิ้งของตัวเองแน่น หวังว่าของที่อยู่ข้างในคงจะพอน้ำหนักให้พาใครคนนั้นได้หากเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน

“ฉันถามว่าใคร ถ้าไม่บอก ฉันจะตะโกนให้คนช่วยนะ”

“ฮึ...ฮึ”

เสียงหัวเราะต่ำๆ ในลำคอเป็นคำตอบเดียวที่ได้มา อรอรินทร์รู้แน่ๆ ว่าตัวเองกำลังจะตกเป็นเหยื่อของใครคนนั้น จึงตั้งท่าจะแหกปากร้องขอความช่วยเหลือ แต่อีกฝ่ายไม่ยอมให้เสียงนั้นได้เล็ดลอดออกไปง่าย ๆ เขาพุ่งตรงเข้ามาพร้อมทั้งบีบคอของอรอรินทร์อย่างแรงจนหญิงสาวตาเหลือก ดิ้นทุรนทุราย มือทั้งสองข้างพยายามทุบตีอีกฝ่ายอย่างสุดแรงเกิด เท้าสองข้างสะบัดไปมาจนรองเท้าหลุดกระเด็นออกไปคนละทิศคนละทาง มือกระชากเอาหมวกไ้โหม่งที่อีกฝ่ายสวมออก ูบหนึ่งของสายตาที่กำลังเบิกโพลงนั้นจ้องหน้าผู้ร้ายที่กำลังคร่อมตัวของเธออยู่ แสงไฟจากภายนอกอันน้อยนิดทำให้อรอรินทร์เห็นใบหน้าของใครคนนั้นได้อย่างชัดเจน

อรอรินทร์ตาค้าง ปากพยายามจะเอ่ยชื่อของฆาตกรใจโหด แต่ยังไม่ได้ทำสมาธิ ร่างกายของหญิงสาวก็กระตุกถี่ๆ ก่อนจะสิ้นใจในที่สุด

หากใครได้เห็นสายตาของอรอรินทร์ก่อนตาย คงจะเกิดคำถามไม่ต่างกันว่า เหตุใดเธอจึงมีสีหน้าตกใจแบบนั้น!

1

ปิยะเชียนสามดอก

เสียง ร้องเพลงของแม่บ้านดังขึ้น เพื่อกลบความเงิบในโรงภาพยนตร์ที่ 7 ขณะกำลังทำความสะอาดเพียงลำพัง และคอยแอบหันไปมองข้างหลังอยู่ตลอดเวลา ด้วยกลัวว่าจะเจออะไรที่น่าเบื่อแบบที่พนักงานคนอื่น ๆ ชอบพูดกันว่าโรงภาพยนตร์ที่ 7 มีผีเชียน ถึงขนาดเห็นผีสาวผมยาวนั่งอยู่ตรงพนักเก้าอี้แล้วโยกตัวไปมายามที่ไม่มีใครอยู่ แค่นี้ภาพตามก็เสียวาบไปจนถึงชั่วหัวใจเสียแล้ว

เมื่อความกลัวเริ่มมาเยือน มือไม้ก็เร่งปิดกวางอย่างเต็มที่ หากมันแต่ชักช้า กว่าจะได้ออกจากที่นั่งคงตึกไปกว่านี้ ที่สำคัญเธอยังไม่อยากเจอผีหลอกจนหัวโกร่น

“ฮือ...ฮือ”

อยู่ๆ เสียงครวญครางก็ดังขึ้นมาจนแม่บ้านสะดุ้งโหยง เธอหันไปมองตามเสียง พบว่ามันดังมาจากทางเก้าอี้แถวหนึ่งด้านหลังสุดของโรงภาพยนตร์

เสียงอะไร

ความอยากรู้ชนะความกลัว แม่บ้านร่างอ้วนเดินอย่างระแวดระวังตรงไปยังที่มาของเสียง เหงื่อแตกพลั๊กด้วยความตื่นเต้น...หากเจอผีจะอย่างไรดี จะขอหายดีไหม

เมื่อเดินไปถึงเก้าอี้นั่งชมภาพยนตร์แถวสุดท้าย เสียง

ครวญครางนั้นยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง เท่านั้นยังไม่พอ มันยังปรากฏแสงวูบวาบออกมาอีก

ผีกระสือ! ผีกระสือแน่ๆ แต่ผีกระสือที่ไหนจะมาถอดหัวในโรงหนัง บ้าไปแล้ว!

แม่บ้านยกมือขึ้นพนมแล้วเอามาลูบหัวเพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง พलगพุดเบาๆ กับสิ่งรอบตัวที่มองไม่เห็น

“คุณพระคุณเจ้าช่วยคุ้มครองลูกข้างด้วยเถิด ถ้าเป็นผีจริงขอให้มันเป็นผีดี อย่าได้มาหลอกหลอนกันเลย ถ้าจะมาให้หาย ขอตรงๆ สามตัวบนแล้วลูกข้างจะทำบุญชุดใหญ่ไป... สาธุ”

ทว่าเมื่อลืมตาขึ้นมอง เธอกลับไม่พบผิอย่างทีหวัง หายสามตัวบนที่ฝันไว้มลายหายไปใอากาศ เสียงครวญครางที่ได้ยินคือเสียงริงโทนของโทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่นอยู่บนพื้นโดยมีแสงไฟกะพริบตามจังหวะ แม่บ้านถอนหายใจอย่างเซ็งๆ ก่อนจะหยิบมันขึ้นมา ลูกค้ำคงทำตกไว้อีกตามเคย ทำให้ถึงไม่ตรวจข้าวของของตัวเองให้ดีกว่าก่อนออกจากโรงหนังนะ แล้วเดี๋ยวพอรู้ตัวว่าของหายก็มาโวยวายได้ทุกทีสิน่า

ว่าแต่...ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครรู้ นี่มันโทรศัพท์มือถือแบบที่ดารากำลังนิยมใช้กันอยู่เนี่ย บลูเบอร์ลิ่ง...บลูเบอร์รี่อะไรนี่แหละ เธอจำได้ เพราะพนักงานหลายคนก็ใช้รุ่นนี้ ได้ข่าวว่าราคาพร้อมหมื่น นั่นมันเงินเดือนทั้งเดือนของเธอเลยนะ!

ความคิดชั่วร้ายบังเกิดขึ้น แม่บ้านร่างท้วมกำลังจะจับมันยัดใส่ในชุดชั้นใน แต่แล้วเสียงกระแอมของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นจนต้องสะดุ้งโหยง เธอหันไปดู เห็น **เอก** หรือที่พนักงานเรียกกัน

ติดปากว่า ‘แอสซิส¹ เอก’ ของโรงพยาบาลนรีนัจฉริยะอยู่

“ป้าแหม่มครับ จำได้ไหมว่าเมื่ออาทิตย์ที่แล้วนำเล็กถูกไล่ออกเพราะอะไร เพราะจับได้ว่าขโมยของลูกค้าออกไปนี่แหละ เอาเป็นว่าผมจะแกล้งไม่รู้ไม่เห็นแล้วกัน แต่ป้าแหม่มต้องส่งมือถือเครื่องนั้นคืนให้ผม มีลูกค้าโทรมาให้ช่วยหามือถือให้เพราะคิดว่าลืมไว้ที่โรง 7 พຽ່ງนี้ถ้าเขามา ผมจะคืนให้เขา เราทำงานบริการนะครับ ลูกค้าคือพระเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะทรยศพระเจ้าไม่ได้”

แอสซิสเอกพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบกับแม่บ้าน เธอยิ้มหน้าແຍ່ๆ ก่อนจะเดินมาส่งโทรศัพท์มือถือให้กับอีกฝ่ายพร้อมทั้งยกมือไหว้ทว่ามหัว

“ป้าขอโทษ ป้าผิดไปแล้ว แอสซิสเอกอย่าเอาเรื่องนี้ไปบอกแมเนเจอร์² วรรณเลยนะคะ” เธอทำเสียงไว้วอนน้าเวทนา ชายหนุ่มพยักหน้ารับ แต่ยังไม่วายटकเตือน

“ครั้งนี้ผมจะไม่บอกแมเนเจอร์วรรณ แต่ถ้าคราวหน้าทำอีก ผมคงต้องรายงานนะป้า”

“ป้าสัญญาอะ ป้าสัญญาว่าจะไม่ทำอีก” เธอละล้าละลักบอก แอสซิสเอกพยักหน้ารับแล้วเดินออกไป แม่บ้านร่างอ้วนจึงถอนหายใจโล่งอก เกือบโดนไล่ออกแล้วไหมล่ะ!

ยังไม่ทันที่แอสซิสเอกจะเดินออกไปพ้นประตูดี เขาก็นึกบางอย่างขึ้นได้เสียก่อน ชายหนุ่มหันมาหาแม่บ้านที่กำลังยืนบ่น

¹ แอสซิส หรือเรียกเต็มๆ ว่า Assistant Branch Manager ซึ่งก็คือรองผู้จัดการสาขา

² เรียกเต็มๆ ว่า Branch Manager ซึ่งหมายถึงผู้จัดการสาขา

กระปอดกระเปาะอยู่ไม่ไกลกันนัก

“ป้าแซม โรง 7 นี่ฟลอร์เป็นใคร ใช้อรอรินทร์ไหม”

“ใช่ค่ะ หนูอรอรินทร์เป็นฟลอร์แต่ออกไปแล้ว ป้านี้คงกลับบ้านไปแล้วมังคะ”

“เอ...แต่ผมเดินตรวจอยู่แถวหน้าบ็อกซ์ตลอด ยังไม่เห็นอรอรินทร์ออกมาเลย ไม่รู้มัวไปทำอะไรอยู่ ยังไงรบกวนป้าแซมไปดูด้วยนะครับ”

“ได้ค่ะแอสซิสเอก”

แอสซิสเอกพยักหน้ารับแล้วเดินออกไปจากโรงภาพยนตร์ที่ 7 เธอจึงเร่งมือเพื่อทำความสะอาดให้เสร็จ จะได้เดินออกไปดูอรอรินทร์ที่ห้องล็อกเกอร์ตามคำสั่งของเจ้านาย

ตามทางเดินที่ทอดยาวนั้นยังเปิดไฟสว่างจ้า แต่ทว่าเจียบสนิทแม่บ้านบนกระปอดกระเปาะน้อยใจในโชคชะตาไม่ขาดปากว่าถ้าเธอไม่มัวแต่กลัวผี รีบคว้าโทรศัพท์มือถือมาเก็บไว้ให้เร็วกว่านั้น ป้านี้ก็สบายไปแล้ว

“ช่วยจริงจริง...แอสซิสเอกจะเข้ามาทำไมนะ อดได้ของดีเลยนั่น”

ในที่สุดเธอก็เดินมาถึงหน้าห้องล็อกเกอร์ชายหญิงซึ่งอยู่ติดกัน ภายในห้องล็อกเกอร์ชายนั้นปิดไฟมืด คงจะไม่มีใครอยู่แล้ว แต่ครั้นเมื่อมองไปที่ห้องล็อกเกอร์หญิงกลับพบว่าเปิดไฟสว่างจ้า ออรอรินทร์คงกำลังเอื่อยเฉื่อยอยู่ในนั้นเป็นแน่ ดึกดื่นป้านี้มัวทำอะไรอยู่นะ ทำไมไม่รีบกลับบ้านกลับช่อง มัวแต่อดูอยู่ในห้องล็อกเกอร์อยู่ได้ ประสาท!

“น้องอรอรินหรืออยู่ข้างในหรือเปล่าจ๊ะ” แม่บ้านเคาะประตูเบาๆ เป็นมารยาท เพื่อว่าอีกฝ่ายอาจกำลังไปเพราะเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ แต่สิ่งที่ตอบกลับมามีเพียงความเงียบ ไม่มีเสียงตอบจากใครในนั้น

หรือว่าจะไม่มีใครอยู่
แล้วทำไมคนสุดท้ายที่อยู่ไม่เปิดไฟก่อนออกไปล่ะยะ! บ้านเปิดโรงไฟฟ้าเองหรือยัง!

“มีใครอยู่ข้างในไหมจ๊ะ”

เมื่อไม่มีใครตอบ เธอจึงบิดลูกบิดประตูเข้าไปข้างในห้องล็อกเกอร์ หากยังไม่ทันจะได้คิดอะไร สายตาก็กเลื้อยไปเห็นร่างของอรอรินที่นอนตาเลือกขึ้นจนเห็นตาขาว รอบคอมีรอยเขียวช้ำจากการถูกบีบอย่างแรงจนขาดอากาศหายใจ กระโปรงถูกถอดออกมากองอยู่ที่ต้นขา เผยให้เห็นว่าร่างกายของเธอถูกกระทำซ้ำเราจากอมนุษย์ที่ไร้ศีลธรรมแห่งความเป็นคน!

แม่บ้านร่างท้วมตาเลือกด้วยความตกใจก่อนจะแผดเสียงร้องดังลั่น

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...”

ความวุ่นวายเกิดขึ้นทันทีหลังตำรวจมาถึงสถานที่เกิดเหตุ เพื่อนพนักงานหลายคนที่ยังไม่ได้กลับบ้านถูกกักตัวไว้สอบสวนปากคำกันถ้วนหน้า รวมถึงคนที่กลับบ้านไปแล้วก็ถูกโทร.ตามตัวมาสอบสวนเช่นกัน เจ้าหน้าที่มูลนิธิเดินทางมายังห้องล็อกเกอร์ของโรงภาพยนตร์มาสเตอร์เธียเตอร์ เตรียมตัวที่จะห่อศพเมื่อตำรวจทำการถ่ายรูปและตรวจสอบที่เกิดเหตุเรียบร้อยแล้ว

นักข่าวอาชญากรรมต่างพากันรัวกลิ้งไล่ศพของออรินห์ราวกับว่าเธอเป็นดาราดังอย่างไรอย่างนั้น

แอสซิสเอกโทร.ไปตามแมนเจอร์กรณ์ ผู้จัดการสาขาให้เดินทางกลับมายังสถานที่เกิดเหตุ ซึ่งใช้เวลารอเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเขาก็มาถึง แมนเจอร์กรณ์หน้าซีดเป็นไปตามใจเจ้าชายร่างค่อนข้างท้วมอายุสามสิบต้นๆ เดินตรงดิ่งไปมองสภาพพนักงานสาวแล้วทำหน้าที่สยดสยองจนเกินทนรับไหว นายตำรวจหนุ่มนามว่า **อาเชต** เจ้าของคดี เดินเข้ามาทักทายแมนเจอร์กรณ์ที่ยืนนิ่งอยู่ด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“สวัสดีครับ ผมชื่ออาเชต เป็นผู้รับผิดชอบคดีนี้ครับ”

ชายหนุ่มแนะนำตัว แมนเจอร์กรณ์พยักหน้ารับ ทำทางยังอิงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่

“จากที่ดูคร่าวๆ นะครับ ผู้เสียชีวิตถูกข่มขืนแน่ๆ เพราะมีร่องรอยของอวัยวะเพศฉีกขาด มีเลือดไหลซึมออกมา กระโปร้งถูกดึงลงมาจนถึงโคนขาอ่อน ที่รอบคอมีรอยบีบคอเขียวซ้ำ ถ้าเดาไม่ผิดคงเสียชีวิตเพราะขาดอากาศหายใจ แต่คงต้องส่งไปให้ทางนิติเวชผ่าพิสูจน์เพื่อยืนยันอีกทีนะครับ แต่เรื่องนั้นผมว่าเอาไว่ก่อนดีกว่า ปล่อยให้เป็นที่ของการแพทย์ ตอนนี้ที่น่าสงสัยที่สุดคือใครเป็นฆาตกร แล้วเหตุใดฆาตกรถึงเข้ามาในเขตของพนักงานได้ หรือว่าจะป็นพนักงานด้วยตนเอง ยังไงต้องรบกวนคุณ...” นายตำรวจหนุ่มร่ายยาวจนมาจบที่การถามชื่อคนที่กำลังสนทนาด้วย แมนเจอร์กรณ์สะดุ้ง รีบตอบคำถามของอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงสั้นเท

“เรียกผมกรณีนี้ครับ”

“โอเคขอบคุณครับ ยังไงผมต้องรบกวนเวลาสอบสวน พนักงานทุกคนที่โรงภาพยนตร์แห่งนี้ อาจ่วนวายสักหน่อย แต่ก็ต้องขอความร่วมมือด้วยนะครับ ยังไงคุณกรุณช่วยไปตาม พนักงานที่เข้าทำงานวันนี้ทั้งหมดมาที่นี่ ค่ะนี่เลยนะครับ เพื่อ กันตัวคนร้ายหนี”

“ทั้งผู้หญิงและผู้ชายเลยหรือเปล่าคุณตำรวจ”

“แน่นอนครับ ทั้งชาย หญิง กะเทย เก้ง กวาง ตามมา ให้หมดเลยครับ ผู้ชายที่เราจะต้องซักละเอียดหน่อย เพราะ ผู้เสียชีวิตโดนข่มขืน คนร้ายน่าจะต้องเป็นผู้ชายแน่ๆ แต่ผู้หญิงนี้ เราอาจจะต้องถามถึงเรื่องของผู้เสียชีวิตว่ามีใครได้คุยกับผู้เสียชีวิต ก่อนตายหรือไม่ แล้วผู้เสียชีวิตมีแฟนเป็นใคร หรือมีเรื่อง กับใครมาก่อนหรือเปล่า ทุกอย่างมีผลต่อรูปคดีทั้งนั้นครับ อ้อ... ขอเทปวงจรปิดทางเดินเข้ามาในห้องล็อกเกอร์ด้วยได้ไหมครับ” นายตำรวจหนุ่มนี้ก็ขึ้นได้ถึงหลักฐานสำคัญ แมเนเจอร์กรณี หน้าเจื่อนทันที

“ตกลงดีนะครับ เวลาเกิดเหตุการณ์สำคัญๆที่ไร กล้อง วงจรปิดต้องเสียทุกที ไม่รู้หนูที่ไหนไปกั๊ดสายไฟขาด” เขายิ้ม หน้าเจื่อนๆให้คู่สนทนา

นายตำรวจหนุ่มมาเขตพยักหน้ารับ...ชินเสียแล้วกับเรื่อง แบบนี้

ยังไม่ทันจะได้พูดคุยกันต่อ นายตำรวจอีกนายก็วิ่งเข้ามา ทำท่าตะเบ๊ะใส่นายตำรวจอาเขตที่กำลังคุยกับแมเนเจอร์กรณีอยู่ แมเนเจอร์กรณีสังเกตจากดาบนบาก็พอจะรู้ว่าใครเป็นเจ้านาย ใครเป็นลูกน้อง

“นายครับ ตรวจสอบที่เกิดเหตุจนละเอียดแล้ว ไม่พบร่องรอยของฆาตกรเลยครับ ไม่พบลายนิ้วมือแอบแฝง คาดว่าคนร้ายคงสวมถุงมือ ไม่พบขนเพชรหรือน้ำอสุจิภายนอก ต้องให้ทางนิติเวชตรวจดูภายในช่องคลอดของผู้ตายอีกทีครับ นอกนั้นก็ไม่มีอะไร อ้อ...แต่มีอย่างหนึ่งที่ผิดปกติครับ”

“อะไรหรือ”

“นี่ครับ” เขาชูถุงพลาสติกใส่ดอกโป๊ยเซียน³ สีแดงสามดอกอยู่ข้างใน พร้อมกับมวนยาเส้น⁴ หนึ่งมวนอยู่ในนั้น นายตำรวจอาเขตขมวดคิ้วเข้มทันที

“อะไรนะ”

“ดอกโป๊ยเซียนกับมวนยาเส้นครับ พบมันวางไว้บนหน้าผากของผู้เสียชีวิต ผมคิดว่ามันคงเป็นพิธีกรรมอะไรสักอย่าง”

³ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า มงกุฎหนาม (Crown of Thorns) เนื่องจากลักษณะของลำต้นที่มีหนามอยู่รอบเหมือนมงกุฎ ต้นไม้แห่งโชคลาภตามความเชื่อแต่โบราณ จัดเป็นไม้อวบน้ำอยู่ในวงศ์ Euphorbiaceae ซึ่งเป็นวงศ์ใหญ่มาก พบได้ทั่วไปในประเทศเขตร้อน พืชในวงศ์นี้มีมากกว่าสามร้อยสกุล โป๊ยเซียนจัดเป็นพืชที่อยู่ในสกุล *Euphorbia* ซึ่งพืชในสกุลนี้มีไม่ต่ำกว่าสองพันห้าร้อยชนิด ได้แก่ คริสต์มาส สลัดได ส้มเช้า หญ้าหาง และกระบองเพชรบางชนิด

⁴ ยาเส้นหรือบุหรี่ ในพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 หมายถึง ยาเส้นหรือยาเส้นปรุง ไม่ว่าจะมียาแห้งหรือยาอัดเจือปนหรือไม่ ซึ่งมวนด้วยกระดาษหรือวัตถุที่ทำขึ้นใช้แทนกระดาษ หรือใบยาแห้งหรือยาอัด หรือกล่าวได้ว่ายาเส้นคือบุหรี่ที่มวนเอง โดยใช้วัสดุที่หาง่ายในท้องถิ่น อาจเป็นกระดาษ ใบตอง ใบจาก ใบมะกา เป็นต้น

นายตำรวจอาเขตพยักหน้ารับ บ่อยครั้งที่เขาเจอหลักฐานแปลกๆ ในที่เกิดเหตุจนพั่งเปลือยคิดว่ามันไม่เกี่ยวข้อง แต่พอกลับมาทบทวนใหม่อีกที มันกลับเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญในการดำเนินคดีกับคนร้ายที่แฝงตัวอยู่เงียบๆ ครอบกาย แต่ก็นั่นแหละ บางครั้งคิดว่ามันเป็นหลักฐานสำคัญ แต่พอทำการตรวจจริง ๆ กลับไม่มีผลต่อรูปคดีเลยสักนิด เพราะฉะนั้นการสอบสวนจึงเป็นวิธีการที่ดีที่สุด

“ที่นี่ได้ปลูกดอกโป๊ยเซียนไหมครับคุณครั้น”

“อ้อ...คุณตำรวจครับ นี่โรงหนังนะครับ ไม่ใช่สถานที่จัดนิทรรศการพรรณไม้งามอวสานหลวง จะได้มีดอกโป๊ยเซียนไม่มีหรอกครับคุณ มีแต่ต้นไม้ปลอมๆ ตรงโถงทางเข้าโรงหนังลองไปดูไหมครับ เพื่อมันอาจจะงอกดอกโป๊ยเซียนออกมา” แมเนเจอร์กรณยังมีอารมณ์ขัน แต่พอรู้ว่าไม่มีใครเข้าใจจึงหยุดหัวเราะแล้วยืดตัวขึ้น ทำท่าลูบเหมือนเดิม

“แล้วมีคนสูบบุหรี่ไหมครับ”

แมเนเจอร์กรณทำหน้าเซ็งโลกกับคำถามปัญญาอ่อนของนายตำรวจหนุ่ม นี่มันพ.ศ.ไหนกันแล้วพ่อคุณ ไม่มีใครเขามานั่งมวนยาสูบกันหรอก ถ้าเป็นบุหรี่ยี่ห้อไปอย่าง งามอะไรไม่คิด!

“ไม่มีหรอกครับคุณตำรวจ ทางโรงภาพยนตร์ของเราเคร่งครัดเรื่องการสูบบุหรี่หรือการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในเวลางานมาก เราไม่อนุญาตให้พนักงานหรือผู้ชมสูบบุหรี่หรือยาสูบในโรงภาพยนตร์แน่ๆ เพราะมันอาจก่อให้เกิดอัคคีภัยได้แต่นอกเวลางาน ผมไม่ทราบหรอกครับว่าใครสูบไม่สูบ ไม่ได้ตามพนักงานไปนอนที่ห้องทุกคนด้วย เลยไม่รู้”

คำตอบของแมเนเจอร์ก็ยังคงกวนประสาทนายตำรวจอาเขตอย่างเดิม เขาถอนหายใจอย่างแข็งๆ แล้วพยักหน้ารับ ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดกับอีกฝ่าย กลัวจะมีชวายนายตำรวจหนุ่มชกแมเนเจอร์ของโรงพยาบาลนตร์ขึ้นหน้าหนึ่งแทนข่าวอาชญากรรม!

“โอเคครับ ฉันผมรบกวนให้คุณกรณช่วยจัดสถานที่เงียบๆ ให้ผมสอบถามคำพนักงานทุกคนหน่อย หวังว่าคงไม่เป็นการทำให้ลำบากมากเกินไปนะครับ”

“ถึงผมจะบอกว่าลำบากแต่ก็ต้องทำใช่ไหมครับ เชิญครับเชิญ ไปสอบถามคำที่ห้องทำงานของผมก็ได้”

แมเนเจอร์ก็ทำท่าทางกระตือรือร้นอย่างประชดประชัน เขาพามือออกไปทางหนึ่งเป็นเชิงเชื่อเชิญราวกับกำลังต้อนรับลูกค้าที่กำลังเข้าโรงพยาบาลนตร์วีไอพี นายตำรวจอาเขตพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ไว้ ก่อนจะหันไปสั่งลูกน้องที่แอบอมยิ้มอยู่ข้างๆ

“เดี๋ยวจัดการให้เจ้าหน้าที่เก็บศพผู้เสียชีวิตส่งไปนิติเวช บอกว่าผมต้องการผลการชันสูตรด่วนที่สุด อ้อ...ติดต่อบุติ ผู้เสียชีวิตให้รับทราบด้วย เข้าใจไหม” เขาทำเสียงเข้มใส่ลูกน้องอีกฝ่ายยืดอกรับแล้วทำท่าตะเบ๊ะ

“ครับนาย”

เมื่อสั่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว แมเนเจอร์ก็เดินนำหน้านายตำรวจอาเขตออกไปอีกทาง พนักงานคนอื่นๆ ที่ยืนมองดูเหตุการณ์ต่างพากันซุบซิบถึงสาเหตุการตายของออรินท์ หลายคนที่หันมองไปทางแอลซิสเอกที่ยืนทำหน้านิ่งไม่รู้ร้อนรู้หนาวอยู่ห่างๆ

เพราะช่วงหลังๆ มานี้มีคนเห็นว่าออร์ธินท์กับแอสซิสเอกดูจะสนิทสนมกันจนเกินเหตุ ถึงขั้นมีคนแอบเห็นทั้งคู่พลอดรักกันในห้องทำงานของแอสซิสเอกอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งนั่นอาจไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร หากแอสซิสเอกไม่ได้แต่งงานแล้ว!

ในกลุ่มของพนักงานที่กำลังมองดูเจ้าหน้าที่มูลนิธิจัดการกับศพของออร์ธินท์นั้น **รดา** พนักงานสาวแผนกสแน็กบาร์⁵ กำลังยืนน้ำตาคลอ นึกไม่ถึงว่าเพื่อนร่วมงานจะอายุสั้นขนาดนี้ เมื่อตอนเย็นเธอกับออร์ธินท์ยังลงไปกินข้าวที่ฟู้ดคอร์ตด้วยกันอยู่เลย พอตกดึกออร์ธินท์กลับจากไปอย่างไม่มีวันกลับเสียแล้ว มีหน้าซ้ำยังตายในสภาพที่ 'ไม่น่าดูเอาเสียเลย' อีกด้วย น่าเวทนายิ่งนัก

“ใครมันใจบาปขนาดนี้นะ” ชายหนุ่มที่ยืนข้างๆ รดาอดที่จะสบตอกันไม่ได้ เขาคือ **บอส** ชายหนุ่มหน้าตาจัดได้ว่าหล่อเหลาเอการ ยืนทำหน้าที่มูยอยู่อย่างไม่เข้าใจเหตุการณ์ตรงหน้า เมื่อเขาหันมองมาทางแฟนสาวที่กำลังจะร้องไห้ก็รีบเปลี่ยนที่ท่าอันเกรี้ยวโกรธให้เย็นลง

ไม่มีประโยชน์ที่จะโมโห คนตายไม่มีวันฟื้นคืน...

“อย่าร้องไห้เลยรดา ถือซะว่าออร์ไปสบายแล้ว ไม่ต้องอยู่ทำงานกๆแบบเรา” บอสพยายามหาคำปลอบใจดี ๆ มาใช้ แต่ดูจะเป็นประโยคปลอบใจที่แสนจะไร้เงาเหลือเกินสำหรับคนฟัง

⁵พนักงานที่คอยบริการขายเครื่องดื่มและขนมที่จะนำเข้าไปรับประทานในโรงภาพยนตร์ (ความรู้เพิ่มเติม : โดยพนักงานแต่ละแผนกจะสับเปลี่ยนเวียนวนกันไปในทุกแผนก แล้วแต่การจัดการของโรงภาพยนตร์แต่ละแห่ง)

รดาหันมาทำตาแดงใส่แฟนหนุ่มก่อนจะพูดออกมาอย่างไม่สบ
อารมณ์

“ถ้าให้ฉันไปสบายด้วยการตายอย่างทรมาณแบบนั้น ฉัน
ขอยอมอยู่ทำงานงๆ แบบนี้ต่อไปดีกว่า” พูดจบรดาภิสะบัดหน้า
เดินออกไปอีกทาง ทิ้งให้บอสเกาหัวเกรกๆ อย่างไม่เข้าใจอารมณ์
ของผู้หญิง

กว่าบอสจะกลับถึงบ้านก็เกือบเช้าตรู่แล้ว ชายหนุ่มเดินหาวหอดๆ
เข้าซอยที่คนกำลังพลุกพล่านในเช้าวันทำงาน เขาอยากจะทำอะไร
ขึ้นเตียงแล้วหลับให้เต็มอิม แต่คงจะทำได้ เพราะเขายัง
ต้องเข้าไปทำงานที่โรงภาพยนตร์มาสเตอร์เรียเตอร์อีกตามเวร
ที่จัดไว้ แล้วไอ้ที่กักตัวไว้ทั้งคืนจนเลยเวลาทำงานจะได้ไอ้ที่
หรือเปล่า พอไปตอกบัตรสายละก็หักเงินเดือน เฮ้อ...นี่มัน
โรงหนังหรือโรงงานนรกเนี่ย!

“อ้าวบอส...เพิ่งเลิกงานหรือ”

เสียงที่คุ้นเคยเอ่ยทัก บอสที่กำลังหาวนอนต้องหันไปมอง
ตามเสียง ชายหนุ่มเห็นสีป้างเดินออกมาซื้อไอ้ที่ร้านแถวคอนโด
ยีนยืมให้อยู่ จึงก้มหัวเล็กน้อยเป็นเชิงทักทายแล้วเดินเข้าไป
พูดคุยตามประสาคนคุ้นเคย

“เลิกตั้งแต่ตอนตีสองแล้วพี่ป้าง แต่เกิดเรื่องที่โรงหนัง
นิดหน่อย เลยถูกกักตัวไว้สอบปากคำ ง่วงจะแย่แล้วเนี่ย” บอส
ไม่พูดเปล่า เขาหาวหอดใหญ่เพื่อยืนยันว่าง่วงจริง ๆ

“สอบปากคำ? นี่แปลว่าต้องเป็นเรื่องใหญ่สิเนี่ย”

“ใหญ่สิพี่ป้าง มีพนักงานหญิงถูกข่มขืนแล้วฆ่าตายใน

โรงหนัง ไม่รู้คนทำมันเป็นใคร แต่คงเป็นคนใกล้ตัวนี้แหละ พวกผู้ชายอย่างผมเลยโดนชักหนักเลย ยิ่งไงผมขอตัวไปพักก่อนนะพี่ป้าง เดี่ยวสายๆ ต้องไปทำงานอีก นี่ถ้ากลับไปถึงบ้าน ผมก็รู้ชะตากรรมของตัวเองแล้วว่าแม่ต้องใช้ให้ขึ้นไปส่งข้าวเข้าบนคอนโดแห่งๆ มีหวังร่วงตายคาโรงแน่วันนี้” ชายหนุ่มพูดติดตลก สิบป้างยิ้มน้อยให้เขาแล้วพูดขึ้น

“ตามสบายจ้าบอส ไว้คุยกัน”

“ครับพี่ป้าง”

บอสพยักหน้ารับ แล้วเดินตรงไปยังห้องแถวสามชั้นที่ข้างล่างเปิดเป็นร้านอาหารตามสั่ง ทันทีที่โผล่หน้าเข้าไป เจ๊ไข่มุ่ แม่ของบอสก็ป่นกระป๋องกระเบิด ในขณะที่มือก็กำลังผัดกะเพราอยู่

“โห...ไ้อบอส หายหัวไปทั้งคืนเลยนะ งานบ้านบออะไรของแกเนี่ย ทำกันจนไม่ได้กลับบ้านกลับช่อง มาก็ดีแล้ว เดี่ยวเอาข้าวผัดกะเพราขึ้นไปส่งที่ห้อง 223 กับห้อง 609 ด้วย”

“มาถึงก็ใช้งานทันทีเลยนะ ขอนอนสักแป๊บได้ไหม ผมร่วงจะตายอยู่แล้ว”

บอสทำเสียงเหมือนคนที่กำลังใกล้จะตาย เจ๊ไข่มุ่ได้ยินอย่างนั้นก็ใช้ตะหลิวกระแทกกระทะเสียงดังโครมใหญ่ จนลูกค้ายี่หนึ่งกินข้าวอยู่สะดุ้งโหยง บอสรู้ทันทีว่าไม่ควรต่อปากต่อคำกับผู้เป็นแม่ เพราะนั่นอาจนำพาความหายนะมาสู่เขาได้ จึงรีบยกถาดที่มีข้าวผัดกะเพราวางเตรียมอยู่แล้วขึ้นมา ก่อนทวนคำสั่งของผู้เป็นแม่

“ห้อง 223 กับห้อง 609 ไข่มุ่แม่ ได้ๆ เดี่ยวผมจัดการส่งให้เลย ร้านเจ๊ไข่มุ่เดลิเวอรี่พร้อมให้บริการแล้วครับบบบ...”

ชายหนุ่มลากเสียงยาวพลางเดินกึ่งวิ่งตรงไปยังคอนโด
ฝั่งตรงข้าม เจ้ไขว้จ้องเขม็งตามหลังลูกชายแล้วส่ายหน้า ก่อนจะ
หันไปยิ้มหวานให้ลูกค้าราวกับเป็นคนละคน

“ข้าวผัดหมูนะคะ รอลักครู่ค่ะ”

ด้านพ่อแม่ของออรินท์เมื่อรู้ข่าวว่าลูกสาวเสียชีวิตก็ตรงมาที่
โรงพยาบาลด้วยความเศร้าโศกเสียใจ แต่มีเรื่องสำคัญที่พวกเขา
ต้องรีบจัดการ นั่นคือทั้งคู่ไม่ต้องการให้แพทย์ตรวจชันสูตร
พลิกศพหรือทำการใด ๆ กับศพลูกสาวของตัวเองทั้งนั้น เพราะทาง
ครอบครัวของออรินท์เป็นชาวมุสลิม⁶ ซึ่งเคร่งครัดในประเพณี
การจัดการกับศพมาก

อย่างแรกคือต้องจัดการนำศพของผู้ตายไปฝังภายในยี่สิบสี่
ชั่วโมง⁷ เพราะหลักศาสนาอิสลามตั้งอยู่บนพื้นฐานการให้เกียรติ
และคุ้มครองคุณค่าอันสูงส่งของความเป็นมนุษย์ ทั้งนี้ไม่เพียงแต่
ในช่วงแห่งการมีชีวิตอยู่เท่านั้น แม้แต่ตอนที่สิ้นลมหายใจไปแล้ว
รวมถึงการที่ปล่อยให้เรือร่างเปลือยเปล่าที่อาจดูไม่งามตานัก

⁶ ผู้นับถือศาสนาอิสลาม ตามศัพท์หมายถึง ผู้นอบน้อมตนเอง
โดยสิ้นเชิงยังพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้มนุษย์ทำความดีและ
ละเว้นความชั่ว ตามหลักการที่พระองค์ได้ทรงตั้งขึ้นเทศนาแก่มนุษยชาติ
หรืออีกนัยหนึ่ง มุสลิมคือผู้ใฝ่สันติ เพราะอิสลามคือศาสนาที่ให้ความหมาย
อยู่ในตัวเองว่าเพื่อสันติภาพ เพื่อความสันติสุขในสังคมของมนุษย์

⁷ พิธีศพของชาวมุสลิมจะใช้วิธีการฝัง โดยปกติแล้วจะต้องฝัง
ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง เพราะถือว่าถ้าไว้นานจะทำให้ผู้ที่เสียชีวิตอยู่ต้องเสียใจ
เพิ่มมากขึ้น

ทางศาสนาอิสลามต้องการให้มีการจัดการกับศพน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ด้วยความตื่นตระหนกและเร่งรีบทำให้ทั้งพ่อและแม่ของออรินทร์หาทางไปห้องชันสูตรไม่เจอ เมื่อพยาบาลก้อยเดินผ่านมาจึงตรงดิ่งเข้าไปถามอย่างร้อนใจ

“คุณพยาบาลคะ”

“ว่าไงคะ” พยาบาลก้อยหยุดเดินแล้วหันมองตามเสียงที่ร้องเรียก ชายหญิงที่แต่งตัวแบบชาวมุสลิมรีบเอ่ยถามอีกฝ่ายทันที

“ฉันจะไปห้องผ่าศพ ไม่ทราบว่าจะไปทางไหนคะ”

“ห้องผ่าศพ” พยาบาลก้อยทวนคำถามก่อนจะร้องอ้อขึ้นมาทันที “ห้องชันสูตรศพนะเหรอคะ ตรงไปทางด้านในสุดของทางเดิน ห้องอยู่ทางด้านขวาคะ”

“ขอบคุณนะครับคุณพยาบาล” พุดจบผู้เป็นสามีก็ประคองภรรยาวิ่งวิ่งกึ่งเดินตรงไปตามทางที่พยาบาลก้อยบอก

พยาบาลก้อยมองตามแล้วส่ายหน้าอย่างเวทนา คงมารับศพหญิงสาวที่ถูกฆ่าข่มขืนแล้วส่งมาชันสูตรเมื่อคืนแห่งนี้ ห่วงคนเป็นพ่อเป็นแม่คงใจสลายเหมือนตายทั้งเป็นที่จะต้องมาสูญเสียลูกในไส้ไป ขนาดเธอยังไม่เคยมีลูก แต่การที่หลานสาวอย่างยัยเฟิร์นหายไปไม่ต่างกับคนตาย ก็ทำให้ใจสลายไม่น้อยไปกว่ากัน

พยาบาลก้อยถอนหายใจยาว ๆ แล้วเดินตรงไปยังตึกสุติเพื่อขึ้นเวร ชีวิตต้องดำเนินต่อไป

ที่หน้าห้องชันสูตรศพมีนายตำรวจคนหนึ่งนั่งรอผลการชันสูตรอยู่หน้าห้อง พ่อแม่ของออรินทร์ตรงดิ่งไปยังนายตำรวจผู้นั้นทันที

“คุณตำรวจ...ลูกสาวฉันอยู่ในนั้นใช่ไหมคะ” ผู้เป็นแม่ละล่ำละลักถาม นายตำรวจทำหน้าเหวอเล็กน้อย ยังตั้งตัวไม่ถูก ผู้เป็นพ่อจึงอธิบายต่อ

“ผมเป็นพ่อของออรินทร์ที่คุณตำรวจโทรไปแจ้งข่าวการตายของลูกผมนะครับ”

“อ้อ...พ่อแม่ของผู้เสียชีวิตนั่นเอง รอสักครู่นะครับ หมอเพิ่งเข้าเวรเลยเพิ่งได้ชันสูตร อีกสักครู่นะครับ”

“ไม่ได้ค่ะ! ทำอะไรกับศพไม่ได้! พวกเราเป็นมุสลิมทางประเพณีห้ามทำ!”

ผู้เป็นแม่แผดเสียงใส่ทันทีจนนายตำรวจสะดุ้งโหยง ด้านผู้เป็นพ่อรีบผลักประตูห้องชันสูตรศพเข้าไปทันที พบว่านายแพทย์หนุ่มกำลังเริ่มที่จะตรวจร่างกายเพื่อหาร่องรอยของการถูกข่มขืนจากร่างอันเปลือยเปล่าของออรินทร์ ซึ่งอย่างแรกที่จะทำก็คือการตรวจหาน้ำอสุจิกายในช่องคลอดของผู้เสียชีวิต โดยมีนักศึกษาแพทย์อีกคนกำลังถ่ายรูปเก็บไว้ทุกขั้นตอนเพื่อรวบรวมประกอบผลชันสูตรส่งให้ตำรวจนำไปเป็นหลักฐานในการดำเนินคดีต่อ

ผู้เป็นแม่เมื่อเห็นดังนั้นก็ตะโกนเสียงดังลั่นจนนายแพทย์ตกใจ ถึงกับปล่อยเครื่องมือหล่นลงพื้นเสียงดัง

“อย่าแตะต้องลูกฉันนะ!”

ว่ากันว่าถ้าคนเกิดวันพุธได้ไปงานศพ...
ดวงวิญญาณที่ไม่ได้รับเชิญจะตามกลับมาด้วย

รดา พนักงานของโรงพยาบาลนอร์ทอีสต์เธียร์เตอร์
เธอต้องไปงานศพของเพื่อนร่วมงานชื่อ อรอรินทร์
ซึ่งถูกฆ่าข่มขืนเสียชีวิตภายในโรงพยาบาล
ดวงวิญญาณของอรอรินทร์ตามรดากลับมาที่ห้องพักเพื่อขอความช่วยเหลือ
เมื่อไม่มีทางเลือก รดาจึงปรึกษากับ บอส แฟนหนุ่ม
หญิงสาวจะต้องหาตัวคนร้ายให้ได้ แม้ไม่รู้ว่ามันเป็นใคร
รู้แต่เพียงว่าต้องเป็นคนใกล้ชิดที่ปะปนอยู่กับพนักงานในโรงพยาบาล
ยิ่งสืบยิ่งค้น...คนผิดออกมาง่ายกว่าที่คิด...แต่จะใช้ตัวจริงแน่หรือ

โลกมนุษย์ซับซ้อนหลายตลบ
บางครั้งงานศพอาจไปได้จบด้วยการฝัง
อย่ามัวแต่ระแวงหลังจนพลั้งเผลอมองข้างหน้า
เพราะบางทีรูปงานศพของคนที่ตั้งในศาลา
อาจจะเป็นใบหน้าของคุณเอง!

ผลงานเล่มที่ 4 ในชุดนวนิยายไทยแห่งทศวรรษก่อนซึ่งเขย่าประสาทจนถึงทุกวันนี้
ดำรงในความลึกลับ จุดลากนักอ่านให้กล้ำลึกลงสู่ทุกมิติความเขย่าขวัญสุดระทึก

วันจองเวร

โดย ภาคนิย

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6993-9

9 786161 869939

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

265 บาท